

trængt tilbage i hans Sind, den virkede dog stadig i det skjulte, omsatte sig i Sagtmodighed og i Trang til stedse strengere Selvprøvelse. Ganske særligt kom dette frem i Forholdet til Jakobe. Han sagde nu til sig selv, at han maatte bære over med hende, han havde jo saa megen Uret at gøre god overfor hende, han maatte næsten være glad ved at faa en Lejlighed til i Gerning at vise hende sin Taknemlighed. Naar han tænkte paa, hvorledes han — endda for ikke saa meget længe siden — havde krænket den Tillidsfuldhed, med hvilken hun i Dresack havde lagt sit Liv og sin Ære i hans Haand, ved at have villet ofre hende for en Flane som Nanny, forstod han det slet ikke mere og grebes af oprigtig Anger og Skamfuldhed.

*

*

*

Nogle Dage efter at Pastor Blomberg og hans Datter havde været paa Kærsholm, foreslog Hofjægermesterinden at lægge den sædvanlige Eftermiddagsudflugt om ad Bøstrup for at gøre Præstefamiljen et Genbesøg. Per gjorde ingen Indvendinger. Ogsaa Hofjægermesteren, der ellers ikke deltog i disse Køreture, lovede at følge med; men da det kom til Stykket, undslog han sig alligevel. Han havde igen faaet et Anfald af sin Tykblods-Melankoli, og hans Kone havde haft Brug for al sin Behændighed for nogenledes at dække over